

Vi använder cookies för att förbättra funktionaliteten på våra sajter, för att kunna rikta relevant innehåll och annonser till dig och för att vi ska kunna säkerställa att tjänsterna fungerar som de ska.

[Läs mer](#)[Stäng](#)

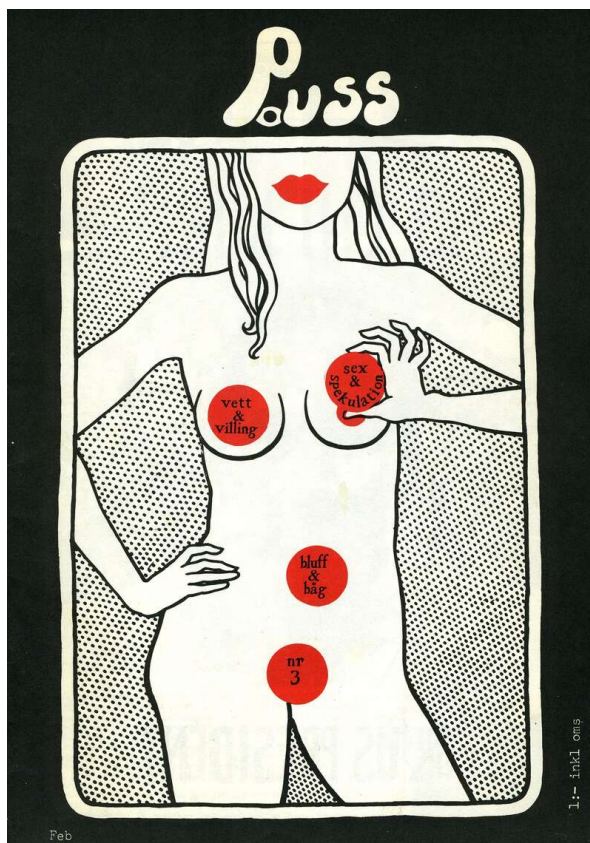
DAGENS NYHETER.

En utskrift från Dagens Nyheter, 2020-04-22 14:30
Artikeln ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur-noje/konstrecensioner/konstrecension-gripande-sorgearbeten/>

Konstrecensioner

Konstrecension: Gripande sorgearbeten

UPPDATERAD 2019-11-02 PUBLICERAD 2019-11-02

Karin Frostensons omslag till Puss nr 3, 1968 Foto: Thielska galleriet

Karin Frostenson och Marie-Louise Ekman, två gamla Puss-kamrater, är båda utställningsaktuella i Stockholm. Här syns likheter men också avgörande skillnader.

Utställningar

"Nutid, dåtid, drömtid"

Karin Frostenson

Thielska galleriet, Stockholm. Visas t o m 29/1

Marie-Louise Ekman

Bohman- Knäpper, Stockholm. Visas t o m 9/11

Karin Frostenson tillhörde gänget som skapade den legendariska

satirtidningen "Puss", utgiven under den vänsterradikala vågen 1968-73. Men till skillnad från rikskända kamrater som Carl-Johan De Geer, Marie-Louise Ekman och Lars Hillersberg är det få som känner igen hennes namn.

Det kan Karin Frostensons utställning på Thielska galleriet ändra på. Ett nytt intresse för hennes brokiga konstnärskap vaknade häromåret med utgivningen av serieboken "Damen med de röda skorna" och en retrospektiv på Södertälje konsthall.

BILDSPEL ↗

Bild 1 av 3 Karin Frostenson, "Vågen", 2016.

Foto: Thielska galleriet

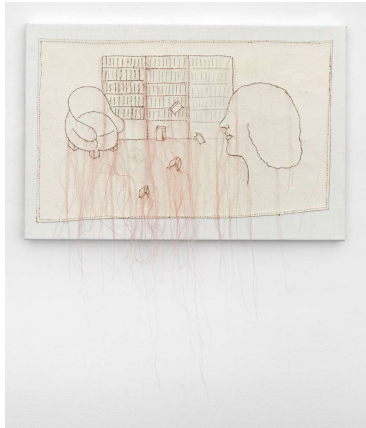
Serieteckningestetiken, spetsad med samhällskritik, präglar det första rummet på Thielska galleriet. Här hänger verket "They never come back" från revolutionsåret 1968. Den målade Frostenson ihop med dåvarande maken Lars Hillersberg på golvet i vardagsrummet. I denna myllrande nidbild pucklar politiker på varandra, omgärdade av representanter från militärmakten, nöjesindustrin och medborgarrättsrörelsen.

Men här hänger också senare målningar, som riktar udden mot vår tids ödesfråga; miljöförstörelsen och klimatförändringar. I "Vågen" har Frostenson lånat Hokusais berömda motiv men låter istället en bortvänd biopublik med 3d-glasögon hotas av dränkning. En effektiv illustration av hur många av oss vänder ryggen åt klimatkrisen, för att istället omfamna konsumtionskulturens distraktioner.

Bildlån från olika håll, sammanfogade till kollage, är den metod som Frostenson favoriserat sedan 60-talet. Men valet av enkla material som spännpapper, plakatfärg, plywood och tyg har resulterat i att flertalet original förstörts eller försvunnit. En tidstypisk slit- och slängattityd som i dag känns allt annat än miljömedveten. Några verk på utställningen är därför Frostensons egna kopior.

Den kollektiva andan under 1960- och 70-talen innebar dessutom att mindre vikt fästes vid upphovspersonen. Karin Frostenson signerade aldrig sina substantiella bidrag till Puss och några har tillskrivits Hillersberg – men på utställningen identifieras flera insatser, varav några klart feministiska. Hennes

fräcka omslag till Puss nr 3, som hade det mest vågade innehållet, väckte starka reaktioner. En naken kvinnas vars bröstvårtor, navel och kön täcks av röda (erogena?) zoner och textrubriker som "Sex & spekulatión".

BILDSPEL ↗

Bild 1 av 3 Marie-Louise Ekman, "Dam i bibliotek"

Foto: Per-Erik Adamsson

Ett annat rum innehåller nya familjeporträtt, med Frostensons koppling till museets skapare Ernest Thiel, vars dotter Karin var hennes mormor. Dessa släktporträtt är proppade med symboler, ett slags pussel som för en utomstående har begränsad angelägenhet.

För mig är även hennes nyandliga motiv mindre intressanta och en del naturmålningar är i min smak för stiliserade och bjärta i färg. Men sorgen och oron över miljöhoten griper tag, och i textiltryck fungerar stilen utmärkt.

Flera av illustrationerna ur "Damen med de röda skorna" är också väldigt välfunna. Mest gillar jag "damen" som väntar utanför doktors dörr. Ett kuttryggt skelett, sittande med handväskan i knäet och röda skor – omsluten av en mörk skugga. Anarkistisk humor och existentiellt bråddjup på en gång.

En liknande ton hittar jag i Marie-Louise Ekmans utställning på galleri Bohman-Knäpper. Dessa gamla Puss-kamrater använder sig även av snarlika, tecknade damfigurer och kollagetekniken. Men där stannar likheterna.

Ekmans svit med ett fyrtiotal egensinniga assemblage på duk är alla från 2019 och formar ett sorgearbete. Katalogen saknar text men här finns bilder på nästan alla verk, daterade likt dagboksblad och med titlar som "Köttminne", "Rispa i rum", "Att förlora fotfästet".

Nog märks det på flera sätt att detta handlar om saknaden efter en älskad partner, både kroppsligen och andligen. Marie-Louise Ekman har sytt i kanvas med symaskin och de grova stygnen bygger figurernas silhuetter, bitvis fyllda med rosa sidentyg eller poppig fuskpäls. Ur möbler och människor rinner kaskader av röda trådar – känslotrådar – antingen hopbundna, trassliga eller framvällande i ett tomrum. Här och var trillar

böcker, tavlor rämningar och själva duken spricker upp i "sår".
Genom rummen svävar minnena som osaliga andar och den ena kudden i tvåsamhetens säng har kapslats in bakom en hinna.

Ett alldeles eget, sårigt och starkt bildberättande.

[Läs fler konstrecensioner](#) och [fler texter av Birgitta Rubin](#).

TEXT

Birgitta Rubin

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt